templu

Stă inima în peisaj arid
templu cu soarele pe-acelaş orizont
o sferă suferindă
un sfinx înţepenit în taina lui
cu faţa către mare

nava de unde vine
unde vrea să plece cu
pete mari de nori pe
ea cu alge

zgomot egal se-aude-n ea cum bate
suiş de nuri
prăvăliri de lavă
săli suprapuse o străbat
scări în spirala
şi-acolo unde sîngele făcea vîrtcjuri
tăcute zeităţi de piatră lustruită au
rămas
pereţii ard de scene mari de lupta
de cavalcade lungi de vînătoare
femeile se lasă posedate de
centauri

dar urci mai sus spre-
aureolele de magi pe
pleoapa lor închisa
enigmatic surîzînd în
somn şi-ţi faci culcuş cu
duhul de vulturi laolaltă
în peştera urechii lor
încerci s-auzi ce-ascultă
ci pină devii tu însuţi
sunet

şi ce mai poate să ajungă
din tine
în vîrful proprii tale inimi
carne şi os
încetul cu încetul lepădînd

o altă inimă
mai mare
ne absoarbe
şi răsărirea stelei ce-o vedem
e-o treapta nouă sufletului fără
margini